

MĚSTO TISÍCE PRAMENŮ

Ťi-nan, hlavní město provincie Šan-tung, ležící asi 400 kilometrů jižně od Pekingu, se nachází na hlavní trase rychlodráhy ze Šanghaje. Žije zde téměř sedm milionů obyvatel. Zdejší festival zimního plavání je pro čínské otužilce tím, čím pro Čechy pražský memoriál Alfréda Nikodéma. Mezi zhruba šesti sty otužilci ze čtrnácti zemí byli i čtyři z Prahy.

V LEDOVÉ ČÍNSKÉ VODĚ

1 2

1 PO HLAVĚ.
Skákat do ledové vody je bláznovství, v Číně však ne.
2 ZAKÁZANÉ.
V Česku se neoprenové obleky nesmějí používat.

Ta nabídka se nedala odmítnout. „Jdu do toho, jinak bych celý život litoval,“ hlásím statečně. Závody v zimním plavání v Číně lákají.

3

4

3 VIDÍME VÁS.
Jeden oranžový balón, jeden plavec. Když docházejí síly, dá se použít i jako nafukovací kruh.
4 PŘEVLÍKÁRNA.
Štartovalo se z ostrovů, kam závodníky vozily výletní lodě. V nich se převlékali.

FOTO JOSEF STOLÍN

Volá mi předseda našeho oddílu Tomáš Prokop: „Nechceš se zúčastnit závodů v zimním plavání v Číně? Jeden člověk teď zjistil, že má propadlý pas. Za hodinu mi dej vědět, jak ses rozhodl.“ Ještě večer se musí do Číny poslat seznam účastníků, aby pořadatelé připravili pro všechny čtyři plavce zvací dopis, který se přikládá k žádosti o vízum.

V devět večer jsem rozhodnutý. Převážil argument, že bych strašně litoval, kdybych si tohle nechal ujít. Hned, jak jsem položil telefon, jsem však začal pochybovat, jestli toho náhodou nelituju už teď.

Cesta rychlovlakem z Šanghaje do Ťi-nanu, kde se konal 4th China Jinan International Festival for Winter Swimming, trvala lehce přes čtyři hodiny. V hlavní hale nádraží se k naší části mezinárodní výpravy, kterou kromě nás tvořili zástupci oddílů zimního plavání ze Spojených států, Chile, Ruska a Finska, připojila druhá, početnější skupina z Pekingu. V té byli Švédí, Estonci, Litevci, Poláci, další Američané a dvě dámy z Velké Británie. V české skupině se mnou byli Roman Hujer, Josef Stolín a Honza Koželuh.

Na nádraží bylo mrtvo, kromě nás zde nikdo jiný nevystoupil. Ve srovnání se Šanghají, která nepřestává žít ani v noci, to zde připomínalo město duchů. Přitom jsme přijeli do města s téměř sedmi miliony obyvatel. Co však obě metropole spojuje, to je dráždivý smog. Provázal nás celých 850 kilometrů z Šanghaje. Ještě před odjezdem jsem si zjistil, že zde je inverze skoro dvě stě dní v roce.

Ještě ten den jsme vyrazili okusit vodu jezera Ta-ming. Měli jsme všichni docela nahnáno z toho, v čem vlastně budeme plavat. Ťi-nan je totiž velké průmyslové město, a jak známo, ochrana přírody není největší čínskou prioritou. Naše obavy se ukázaly zbytečné. Voda v jezeře Ta-ming, které je asi šestkrát menší než Máchovo jezero, byla mnohem čistší než zmiňovaný český rybník, nemluvě o Vltavě, v níž není pod vodou vidět ani na půl metru.

Jak nám prozradil Jin Jiang, náš průvodce, šéf turistické centrály, zakladatel tohoto festivalu a vůbec velký propagátor zimního plavání, jezero Ta-ming je napájeno podzemními prameny. Těmi je proslulé, díky nim dostal Ťi-nan přezdívku „město tisíce pramenů“. Z nějakých stopadesáti v polovině 19. století se jich zachovalo pouze 72, ale je prý o ně dobře postaráno.

Podobně rychle vzala za své i druhá obava, se kterou jsem do Číny jel. Někdo mě totiž strašil, že i v lednu může mít voda v jezeře díky vyvěrajícím pramenům kolem čtrnácti stupňů. Jakmile jsem se poprvé ponořil, bylo jasné, že tahle informace naštěstí nebyla pravdivá. Bylo to o dost méně.

PŘIVÍTÁNÍ JAKO V HOLLYWOODU

Přestože oficiální zahájení druhý den bylo naplánované až na desátou hodinu dopoledne, k jezeru jsme raději přijeli s dvouhodinovým předstihem. U vjezdu nás vítal policejní kordon a davy lidí s vlajkami místních plaveckých oddílů.

Důvod brzkého příjezdu nám Jin vysvětlil ještě v autobusu:

1 NÁSTUP. Těžko říct, zda to byla náhoda, ale při slavnostním nástupu jsme stáli po boku našeho bývalého velkého bratra.

2 ČÍSLOVÁNÍ. Autor článku podstupuje povinné „cejchování“, číslovka 377 zdaleka nebyla nejvyšší. Celkem plavalo skoro 600 otužilců.

3 ANI SMÍTKO. Jakmile připlavala sebemenší nečistota, okamžitě se vynořila úklidová četa.

4 NEZVYKLÉ ROZEHRÁTÍ. U nás si ve vodě házíme s míčem, v Číně se živou kachnou.

5 DIPLOM V ORIGINÁLE. Je docela zajímavé vidět své jméno napsané v čínských znacích (druhý řádek odshora).

„Počítejte s tím, že se s vámi bude chtít každý fotit.“ A když říkal každý, tak myslel každý.

Už když jsme vystoupili z autobusu, vrhli se na nás televizní štáby a novináři jako na nějaké hollywoodské hvězdy. Když skončila série rozhovorů, vystřídali je čínští otužilci i diváci, kterých se na tuto atrakci přišly podívat stovky. Skoro hodinu a půl jsem nedělal nic jiného, než se pořád usmíval do fotoaparátů a mobilních telefonů. Kdo byl někdy v jižní Asii, asi ví, o čem mluvím.

Oficiálního zahájení se zúčastnilo nejvyšší vedení města v čele s primátorem, svými proslovy to celé protahovali i předseda Čínské plavecké asociace a další vysocí představitelé státní moci. Zřejmě i proto jsme museli procházet bezpečnostním rámem jako na letišti.

Od rána panovaly příznivé podmínky pro zimní plavání – voda pět stupňů, vzduch dva pod nulou, hladina hladká jako zrcadlo. Nevím, jak se to organizátorům povedlo, ale dokonce i dusivá poklička smogu se trochu nadzdvihla a jezero ozářily sluneční paprsky.

Kromě naší mezinárodní skupiny, čítající 33 lidí, se do závodu přihlásilo 453 čínských plavců z 56 klubů ze sedmnácti měst provincie Šan-tung, jedenáct otužilců navíc přijelo až z Tchaj-wanu. Další nadšenci, bylo jich kolem dvou stovek, si přišli zaplat jen tak pro radost, mimo soutěž. Pro srovnání, posledního ročníku memoriálu Alfréda Nikodéma, což je největší otužilecká akce u nás, se loni o Vánocích zúčastnilo v Praze rekordních 290 plavců. Pokud však porovnáme počet

zimních plavců s celkovým počtem obyvatel, je Čína proti nám trpaslíkem.

Plavci byli rozděleni do osmi skupin podle věku a pohlaví. Nejmladšímu účastníkovi z Ruska bylo dvanáct, nejstaršímu Číňanovi osmdesát osm let. Zatímco u nás se v rámci jedné akce obvykle plave víc délek – 100, 300, 500 a 750 metrů, na soutěži Branické ledy ve Vltavě dokonce kilometr – zde na nás čekalo jednotných 300 metrů.

Před startem první skupiny mě zaujala nezvyklá hra několika plavců. Pět starších Číňanů po sobě ve vodě házelo něčím, co z dálky vypadalo jako velký bílý hadr. Teprve když jsem se přiblížil, zjistil jsem, že to jsou živé kachny, které jsem poprvé zahlédl v prostoru cíle. Že by nějaká místní tradice či požehnání čínským otužileckým bohům? Jak jsem večer zjistil, byla to jenom legrace, taková malá show pro cizince. Každý se zkrátka

rozcvičuje jinak. Na osud zvířat jsem se raději ani neptal, ale k večeri jsme pekingskou kachnu neměli.

PROBOHA, TADY SE SKÁČE!

Start byl pro všechny na nedalekém ostrově, kam nás postupně odvážely dvě vyhlídkové lodě. Zatímco zahraniční účastníky posílali do kajutové lodi, na níž jsme se v relativním teple převlékli, většina čínských plavců

se musela spokojit s otevřenou „převlékárnou“.

Celkově však byla organizace velmi pečlivá a myslelo se na všechno. Při vstupu na loď jsme dostali vlastní pytel na oblečení, který nám přivezli zpátky do cíle. Už na břehu jsme si museli kolem pasu připnout pás se záchranným nafukovacím balónek. Z hlediska bezpečnosti docela dobrá věc, hlavně u masové akce, kde najednou plave i devadesát lidí. Musím se přiznat, že

1/2

1

FOTO JOSEF STOLÍN

3

4

ho používám dodnes i ve Vltavě, hlavně večer. Balón má reflexní oranžovou barvu, která je docela vidět i za tmy. Snižuju tak riziko, že mě přejede nějaká veslice.

Při převlékání mě zarazilo, že si někteří čínští plavci navlékají neopren – u nás povolený není. Jednak to pak není žádné zimní plavání, jednak tento oděv zrychluje i samotné plavání. Ale co... Mnohem větší šok, a to nejen duševní, mi způsobilo zjištění, že se startuje skokem do vody! V Česku se totiž začíná plavat vždy z vody. Každý rozumný otužilcec ví, že skákat do ledové vody je čiré bláznovství. Ono i pozvolné osmělování vyžaduje hodně přemlouvání (po každé s tím bojuju), natož skočit do pětistupňové vody po hlavě. No, i když někteří účastníci do jezera spíš spadli jako balvan.

Stál jsem před rozhodnutím, zda si počkat, až tam všichni naskáčou a začít stíhací závod, nebo se do vody vrhnout s nimi a doufat, že to srdce vydrží. Na rozhodnutí jsem měl zhruba dvě minuty. Protože v mé kategorii třicet až čtyřicet let plavalo šedesát lidí a prodírat se tímto davem se mi nechtělo, podlehl jsem davové psychóze a po hvízdnutí jsem se do vody vrhl s ostatními.

NA CHVÍLI PROFESIONÁLEM

První ránu jsem dostal od studené vody, další hned od jednoho závodníka. Ono je to ale běžné. Když naskáče do vody najednou šedesát lidí, je to pořádná mela, kde není o nějaký ten štouchanec či kopanec nouze. Už při vystupování z lodi jsem si všiml, že se zvedl silný vítr. Ten sice rozehnal poslední zbytky smogu, ale zároveň udělal na hladině pořádné vlny, které šly pochoptitelně proti nám. Takže netrvalo dlouho a ochutnal jsem údajně léčivou vodu z podzemních pramenů, kterou zde běžně pijí. I když asi ne z jezera.

Silný protivítr udělal z těch třista metrů mnohem náročnější záležitost, než jsem si myslel. Když jsem dohmátl na cílové schody, kde mi došlo, proč nám organizátoři napsali startovní čísla i na obě ruce, měl jsem toho opravdu plné zuby. Rozhodl jsem se na mě sice křičeli a gestikulovali, ale já jim nerozuměl. Na nějaké dlouhé rozjímání nebyl čas, protože za mnou se už blížila další velká skupina plavců, takže mě organizátoři rychle vytáhli. A znovu cvakající fotoaparáty, další a další focení. Jenže tentokrát bylo mnohem těžší vyloudit na ztuhlé tváři úsměv. Spíš z toho byla křeč. Stejně tak se tělo začalo chvět, jak se svaly snažily vytvořit teplo. Divákům to přišlo hodně k smíchu.

Když jsem se nakonec přes davy lidí prodral k autobusu, kde jsem se převlékl a chtěl se ohrát, po pěti minutách si pro mě přišel Jin, že mám jít ke komisařům. Trochu jsem se vylekal. Dovedl mě k okénku, kde mi mladá Čínanka s úsměvem předala diplom za osmé místo a zároveň vyplatila 200 Juanů (jeden juan je zhruba 3,50 korun) za umístění v první desíce! Než jsem si výhru převzal, musel jsem se podepsat a přidat otisk pravého ukazováčku. První mezinárodní závody – a hned jsem vyhrál peníze.

Zároveň jsem se dozvěděl, že absolutní vítězkou se stala Američanka Jamie Monahanová z newyorského klubu Coney Island Brighton Beach Open Water Swimming. Tahle sympatická blondýnka už pokořila La Manche a zvládla maratón přes Čínskou zeď, teď si tedy podmanila i Ťi-nan.

Členkou našeho mezinárodního týmu byla i sedmašedesátiletá Angličanka Jackie Cobellová, která časem 28 hodin 44 minut drží světový rekord v nejdelší sólo plavbě známou úžinou mezi Francií a Británií; nejlepší čas je 6:57. V srpnu 2013 byla

také členkou štafetového týmu, který překonal Beringovu úžinu z Ruska do Ameriky. Na této mimořádně nebezpečné akci, kde se během šesti dnů uplavalo 134 kilometrů v ledové arktické vodě, udělal skvělé jméno českému zimnímu plavání náš kolega z oddílu Zdeněk Tlamicha.

VÍTÁME ZIMNÍ PLAVCE Z CIZINY

Hned následující ráno jsme se autobusem přesunuli do Tai'erzuangu, vzdáleného 320 kilometrů jižně od Ťi-nanu. Rozlohou nevelké město sehrálo důležitou roli v novodobé historii Číny. V roce 1938 zde svedla čínská armáda vítěznou bitvu proti Japonsku. Historické město bylo téměř celé srovnané se zemí, přežilo jen pár budov. Na ruinách bylo celé historické centrum znovu vystavěno, dnes zde stojí přes sedmdesát různých chrámů, ukazujících bohatou a dlouhou historii Číny. Dokonce zde postavili i křesťanský kostel a domy ve stylu koloniální

doby devatenáctého století. Zároveň tu potkáte spoustu vojáků schovaných třeba v kulometném hnízdu, tedy na figuríně. Ancient Town, jak se tento skanzen nazývá v angličtině, je zároveň monumentálním památníkem čínsko-japonské války.

Velké kouzlo tohoto místa, které někdy působí až kýčovitě, hlavně v noci, kdy je ozářené tisíci žárovkami, spočívá v malebných vodních kanálech, po nichž se dá jezdit na lodičkách. Jsou to takové čínské Benátky. A právě v největším z kanálů jsme se zúčastnili premiérového ročníku festivalu zimního plavání.

Že je to velká sláva, nám dali místní najevo už při příjezdu. Hlavní ulici vedoucí k bráně do Starého města lemovaly nafukovací slavoobrány s trásněmi a nápisy „Vítáme zimní plavce ze 14 zemí“. Rozepisovat se o tom, že i tady se s námi každý chtěl fotit, je už asi zbytečné. Dokonce i televizních štábů a novinářů se na nás přijelo podívat víc.

Slavnostní zahájení opět prodlužovaly nekonečné proslovy představitelů místní samosprávy, které se z čínštiny překládaly do angličtiny. Nicméně na hlavním náměstí, kde se ceremoniál konal, byla úžasná atmosféra. Na rozdíl od Ťi-nanu, kde se soutěžilo, byla tato akce pojatá hlavně jako exhibice a propagace zimního plavání. I proto jsme v kanálu plavali jenom symbolických padesát metrů. Nakonec jsme za to byli docela rádi. Voda byla sice o stupínek chladnější než jezero Ta-ming, jenže zdaleka nebyla tak čistá a voňavá. Přesto masy lidí, kteří stáli kolem břehů a na mostech, tleskali a jásali, jako bychom přeplavali Žlutou řeku.

„Jsi fakt blázen, když se ti chtělo letět přes půlku zeměkoule jenom kvůli tomu, aby sis zaplavál tři sta metrů ve studené vodě.“ Taková byla nejčastější reakce mých známých, když jsem se vrátil. Já však vím, že mi to stálo za to. ■

magazin@mfdnes.cz

SERIÁL ZIMNÍCH FESTIVALŮ

Akce v Ťi-nanu i v Tai'erzuangu sledovala mezinárodní organizace zimního plavání IWSA, která byla založena ve Finsku. Jejím hlavním posláním je celosvětově propagovat zimní plavání a jeho přínosy pro zdraví. Současně má propagovat i samotná místa soutěží a podpořit tak cestovní ruch. Pod záštitou IWSA se po celém světě konají od října do března plavecké soutěže a festivaly, jejichž seznam najdete na www.iwsa.fi. Vrcholem je jednou za dva roky mistrovství světa v zimním plavání, kterého se pravidelně zúčastňují i plavci z České republiky.

1/2

1 **POD DOZOREM.** O bezpečnost se staral početný oddíl policie. Proč ale s ochrannými štity? 2 **PRIZE MONEY.** Kromě umístění do první desítky mě hřála i prémie 200 Juanů, v přepočtu asi 700 korun. 3 **ÚSMĚV, PROSÍM.** V Ťi-nanu i v Tai'erzuangu jsme nejvíc času nestrávili plaváním, ale fotografováním. 4 **PLAMENNÁ SHOW.** Tenhle Číňan dokázal na jedno napití „ohnivé vody“ vyplivnout šest podobných ohnivých koulí.